

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. V. Qui ex omnibus Spiritibus magis molesti sint infestis locis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

DE LOCIS INFESTIS

namus, quamuis contrarium doceat Tostatus in 25 Matt. q. 754.
*Purganda anima etiam sunt in duplici ordine. Quædam solas pæ-
 nas persolunt, quas in hac vita peccatis grauioribus contraxe-
 runt: quædam etiam leuiores culpas purgatorio igne deponunt.
 Vtræq; viuorum rebus interesse possunt, & viuentium auxilia, ex-
 citato strepitu, postulare. Sed tamen illæ in primis, quæ persol-
 uendarum pænarum pondere grauantur. Priorum culpæ facilius
 expiari videntur, vt ob id hac infestatione, ijs viuorum auxilia im-
 plorare necesse non sit: posteriorum pænæ, quia grauius, & diu-
 tius vindicandæ, etiam hac ratione, possunt vel expiari, vel viu-
 entium subsidium obtinere.*

CAP. V.

*Quinam dictorum Spirituum, præ omnibus, fre-
 quentius rebus humanis intersint, & loca
 reddant infesta.*

1. mnes Spiritus molestos posse esse, & esse, demonstratum est. *An æquæ omnes molesti sint, nunc inquiramus. Duplex autem eius, quod quæritur sensus est: alter, an omnes æqualia, & molestias afferant: alter, an omnes æquæ frequenter infestent, & mortalibus adsint; an potius hi illis frequentius. Posterius hinc definiendum: prius illud alium habet locum.*
2. Difficilis autem admodum est illius definitio. Neq; enim ex effectibus hinc certum argumentum peti potest; cum sæpe eadē hominum, atq; Dæmonum Spiritus operentur. Nec clarum est ex Spirituum confessione; quod & susp. cta illa sit, & admodum rarò habeatur. Nec deprehenditur ex Spirituum conditione & attributis; cū quæ quorum propria sint, difficilimum sit intelligere.
3. Sed tamen omnino intellectu res hæc impossibilis non est. Cū enim quæ hinc fiunt, ratione & consilio fiant, si rationem ducem sequamur, poterimus veritatem ipsam, si non perfectè assequi, certè à longè intueri.
4. Ratio verò omnino suadet, vt credamus quàm rarissimè Spiritus damnatorum hominum rebus viuentium interesse, & molestias excitare: frequentius purgandorum hominum: præ utrisq; Spiritus Dæmoniorum.
5. Quam enim ob causam credi debet, frequentius rebus viuentium

tium

titum adesse, & interesse damnatorum hominum Spiritus. An fortè, quia id ipsi expetunt? An quia ita placet Deo Opt. Maximo? An velle id possunt Dæmones, sub quorum potestate damnati sunt?

Expetere hoc non possunt ipsi mortalium Spiritus: quia causam, cur expeterent, nullam habent: habent verò, cur cupere debeant latere, & ad viuos redire nunquam. Priùs clarum est ex eo, quod bonum sperent nullum: posterius ex malo, quod suo ad nos reditu incurrunt.

Si miseris bonum aliquod propositum esset, quod viuorum consuetudine consequi valerent, reditum fortè affectarent: ad propositum prorsus est nullum. Non fortunarum, aut corporis; quia huius capaces non sunt. Non animæ; quia ea Spirituum horum est conditio, vt secundum animam perpetuò debeant esse miseri, & & infelices.

Sed & malum, quod suo ad nos reditu incurrunt, ne reditum affectent, impedit. Illud est honoris, quem apud nos saluum esse cupiunt, iactura; qui in præsentissimum periculum adducitur. An fortè honoris rationem non habent superbiæ filij? quorum, vt diuina habent eloquia, *Superbia ascendit semper?* Aut in discrimen honor non vocatur, cum socij intelliguntur esse Dæmonum? hostes Dei? ter in omnem æternitatem miserrimæ creaturæ?

Dei forsitan voluntate, atque imperio, rebus viuorum sapiùs intersunt damnatorum Spiritus? Verùm vnde hoc constat? Quòd Dei voluntate ad nos redeant certum: quòd sapiùs redeant, nec certum, nec verisimile, imò improbabile.

Habet hoc Deus Opt. Max. vt legum, quas sanxiuit, studiosissimus sit obseruator. Iam verò ita de perditæ salutis hominibus statuit; vt quamprimum ex hac vita discederët, mox sua ipsis supplicia, suis certis locis manerent, quæ perpetuum sustinerent. An decretum hoc temere violabit? an locis alijs, quàm à mundi constitutione ordinatis volet hærere?

Quid verò hîc dubium? Vtrum, quod perditis hominibus mox à morte, sua maneant supplicia? An quòd hæc certis locis miseri sustineant? An quòd Deus legum suarum sit studiosus obseruator.

Primùm clarum est, vel solo diuitis Epulonis exemplo; qui suorum, quæ mox à morte sustinuit, tormentorum, testis est misera illa & lamentabili oratione; *Crucior in hac flamma*. Lucæ 16. Scio quosdã hoc argumentũ illudere; & docere præsentis tēporis verbo, futuras

24
 futuras pœnas significari, quas post diem Iudicij Epulo, cum alijs damnatis communes habiturus est: sed attendant illi: vtrum etiam post futurum Iudicij diem velint futuros in mundo Epulonis fratres; quos tamen ipse suo malo desiderat sapientiores reddi: vtrum tunc tempus velint admittere, quo audire licebit *Moyſen & Prophetas*; quos audiendos docet Abraham. Quo tempore licuit Moyſen & Prophetas audire: quo tempore superſtites erant fratres Epulonis, ipſe cruciabatur. *Mox* igitur à morte cruciabatur. Sed de hoc aliàs.

23. Et certis locis miſeri ſupplicia ſuſtinent: In Inferno, Damnatorum perpetuo carcere: loco vmbroſo, omnis deſperationis & miſeriæ pleniffimo. de quo licet quidam diſputent, vbinam ſit: nobis tamen ſatis ex Scriptura colligitur, eſſe intra viſcera terræ. *Infernus ſubtus* (inquit Iſaias cap. 14.) *conturbatus eſt, in occurſum aduentus tui.* Et Eccleſiaſticus prædicens aduentum Chriſti ad inferos (cap. 24.) dixit: *Penetrabo omnes inferiores partes terræ, & inſpiciam omnes dormientes, & illuminabo omnes ſperantes in Domino.* Denique explicans Scriptura (Num. 16.) quomodo Dathan & Abiron deſcenderint in infernum, ait: *Diſrupta eſt terra, ſub pedibus eorum, & aperiens os ſuum deuorauit illos, cum tabernaculis ſuis, & vniuerſa ſubſtantia eorum: deſcenderuntq; vini in infernum, operiti humo.*

24. Longè verò eſt à Deo, vt quas ipſe leges poſuit, mox violet. *Fidelis eſt in omnibus verbis ſuis. Non eſt Deus quaſi homo, vt mentiatur; neq; vt filius hominis, vt muteatur.* Num. 23. *Apud ipſum nulla tranſmutatio,* inquit B. Iacobus cap. 1. Ipſe verò, *Ego Deus,* inquit, & *non mutor,* Malach. 3.

25. Sed & hoc querimus, quam ob cauſam poſſit Deus velle, vt miſeri rebus viuentium interlint? An vt teſtes ſint ſuppliciorum infernalium apud viuentes? Habent. hi Moyſen et Prophetas; illos audiunt: habent verbum Dei; illi credant. Fortè credituri ſunt ex inferis reſurgentibus? Si Moyſi, Prophetis, & verbo Dei non credunt; nec credent reſurgentibus à mortuis. An fortè volet redire, vt per hos de peccatoribus iuſta exigat ſupplicia, & peccata inſlictis malis vindicet? Hic ipſi ſeruiūt mentes Angelicæ, ab hoc, & alijs (quibus Deo famulantur) officijs dicti *adminiſtratorij Spiritus.*

26. Ex his facile colligitur, aut nunquam viuorum rebus intereſſe hominum damnatorum Spiritus, quod dici non debet; aut intereſſe rariffimè, quod in hoc Capite probare nobis eſt propoſitum. Quamuis enim Deus legum ſuarum obſeruator ſit ſtudioſiſſimus: in ijs tamen, quæ à libera ipſius pendent voluntate, diſpenſat ali
 quando

quando; & non priuati semper; sed communis boni rationem habet quandoque.

Nec Spirituum igitur propria voluntate, nec Dei permisso frequenter uiuentibus adsunt hominum damnatorum Spiritus. An fortè hoc uolūt *Dæmones*; sub quorū degunt potestate? Primū omnium hæc res à Dæmonū uoluntate non pendet. Quæ dei legibus subiecta sunt (quemadmodum esse ostendimus, quòd in inferno sint damnatorum Spiritus) non dæmonum, nec ullius creaturæ uoluntate, nisi deus permittat, uolantur, aut infringuntur. Quocirca hinc maior necessitas, cur ad nos Spiritus redire frequenter possint, non petitur; quàm ex ipsa dei uoluntate. Deinde ut maxime dæmonum uoluntati esset subiecta; cur tamen, redire uelint ad nos Spiritus hos, causam non habent dæmones. Quid enim? An hoc reditu ipsis seruitur? an sic, quod quærunt, regni ipsorum propagantur sine? an horum indigent opera, ut mortalibus noceant? Nulla hinc ipsis seruitus præstatur. Regnum ipsorum hoc reditu magnas sæpe patitur defectiones. Per se, ut noceant, sunt promptissimi & potentissimi.

Quæ uim ita sint, si qui Spiritus raro rebus mortalium interfunt, profectò *damnatorum hominum Spiritus* sunt. Addiderim & illud non solum damnatorum hominum Spiritus rarissime ad nos redire; sed sæpe quoque uiuentibus illud; ut damnatorum hominum Spiritus se uiderè existiment, qui tamen non nisi dæmones sunt; sub damnatorum hominum forma, & imagine. Hoc quomodo, & quibus de causis dæmones efficiant, alterius est loci.

Post hos frequenter uiuentibus adsunt Spiritus hominum purgandorum. Quamuis enim ipsis suus sit determinatus locus; & hoc, pro dei uoluntate, puniantur; desiderare tamen ipsi possunt, ut rebus uiuorum intersint; & desiderio ipsorum atque expectationi facilius potest satisfacere deus.

Damnatorum Spiritus redire non affectant: quia bonum à uiuis nullum sperant. Desiderant non redire: quia honoris timent iacturam. At alia purgandorum Spirituum ratio. Quia enim bona à uiuis & sperare & consequi possunt; redire desiderant: & quia honorem non quærunt; quinimò libenter peccatum suum agnoscunt, redire non refugiunt.

Neque erga hos ea seueritate, atque vigore iustitiæ, utitur clementissimus Deus, quo erga damnatos, atque reprobatos: quin potius, quia ipsos, ut filios charissimos, amat, seueritatem disciplinæ, leuiori pœna mitigat: permittit, ut aliorum ipsis charitas

profit, qui egregia erga bonos omnes flagrant charitate.

22. Accedit, quòd & in hoc suo permisso magnæ & multæ rationes Deo possunt esse propositæ, quæ apud Spiritus damnatorum locum non habent: quas, quia aliàs profecuti sumus, hîc repetere necesse non est.

23. Porrò his purgandis Spiritibus frequentius adhuc uiuentium rebus intersunt Dæmoniorum Spiritus. Hoc ex dictis, & quotidiana experientia est manifestum. Cùm enim plurima loca infesta sint; & rarò purgandorum Spiritus adsint; rarissimè damnatorum; omninò necesse, frequentissimè Dæmonibus loca infesta esse.

24. Idem aliunde demonstratur. Ex Spirituum istorum voluntate & desiderio: Ex Dei prouidentia atque ordinatione: Ex hominum quorundam nunc molestia, nunc patientia, quæ hîc profequi prohibemur, quòd aliàs illa à nobis sint tractata; Disputatione de Apparit. Spirituum.

C A P. VI.

Qui præ cæteris, ut plurimum ex Spiritibus Dæmoniorum soleant rebus uiuentium interesse: loca reddere infesta, & mortales molestia afficere.

1. **I**N maximo numero esse Dæmones extra controuersiam est. Et profani nôrunt hoc auctores, & Sacrarum literarum scriptores. Sed & si his præfidiis destituti essemus, vnus miseri hominis exemplum magno nobis potest esse argumento, à quò Dominus verbo legionem, id est, 6666. (rectius secundùm Iansenium in Euang. Concord. 12250.) aliquando expulit.

2. Confusa autem hæc multitudo non est. Quem Ordinem Spiritus, antequam ob peccata è cælo disturbarentur, habuerunt, eundem adhuc habent, habituri que sunt in omnem æternitatem. Nec mirùm. Naturam sequitur Ordo: naturam eandem semper retinent Spiritus. Ut idcirco nouum videri non debeat, quòd Regnum Spiritus illi habere dicantur, Matth. 12. *Principes* item atque *Potestates*, Ephes. 6.

3. Hinc est, ut quemadmodum inter beatos Spiritus, tres distinguuntur: